

Саветодавна комисија за људска права

ТСС зграда Д-12, седиште мисије УНМИК-а, Приштина, Косово, електронска пошта hqar-unmik@un.org, телефон +381 (0)38 504 604 локал 5182

ОДЛУКА

Датум усвајања: 11. мај 2012. године

Предмет бр. 226/09

Драгиња ВУЈАЧИЋ

против

УНМИК-а

Саветодавна комисија за људска права, на заседању одржаном 11. маја 2012. године, уз присуство следећих чланова:

г. Марека НОВИЦКОГ, председавајућег
г. Пола ЛЕМЕНСА
гђе Кристин ЧИНКИН

Уз помоћ
г. Андреја АНТОНОВА, извршног службеника

Узевши у обзир изнад поменути жалбу, уложену сагласно члану 1.2 Уредбе УНМИК-а бр. 2006/12, од 23. марта 2006. године о оснивању Саветодавне комисије за људска права,

Након већања, одлучила је следеће:

I. ПОСТУПАК ПРЕД КОМИСИЈОМ

1. Жалба је уложена 7. априла 2009. године и уписана је 30. априла 2009. године.
2. Дана 23. децембра 2009. и 20. јула 2011. године, Комисија је од жалиоца затражила додатне информације. Није добијен никакав одговор.
3. Дана 2. фебруара 2012. године, жалба је прослеђена Специјалном представнику Генералног секретара (СПГС) како би се добиле примедбе УНМИК-а на прихватљивост предмета. Комисија је примила УНМИК-ов одговор 5. марта 2012. године.

II. ЧИЊЕНИЦЕ

4. Жалилац је супруга г. Слободана Вујачића, сестра г. Луке Петрушића и снаха гђе Радмиле Петрушић.
5. Жалилац наводи да је 17. јуна 1999. године, након што су војници КФОР-а завршили своју патролу у селу Пећка Бања, у општини Истог, припадници Ослободилачке војске Косова ушли у породичну кућу жалиоца и отели господу Слободана Вујачића и Луку Петрушића и гђу Радмилу Петрушић. Од тада ниједна од ове три особе није пронађена.
6. Жалилац наводи да су отмице пријављене КФОР-у, Црвеном крсту Црне Горе, Међународном комитету Црвеног крста (МКЦК) и амбасади Италије.
7. Дана 16. новембра 1999, МКЦК је покренуо захтев за проналажење г. Слободана Вујачића. КНЛСМ је такође покренуо захтев за проналажење г. Луке Петрушића и гђе Радмиле Петрушић. Такође, њихова имена се налазе у бази података коју води УНМИК-ова Канцеларија за нестала лица и судску медицину.
8. Дана 9. децембра 2008. године, одговорности УНМИК-а у области полиције и правосуђа на Косову су престале, а мисија владавине права Европске уније на Косову (ЕУЛЕКС) преузела је пуну оперативну контролу у области владавине права, након саопштења председника Савета безбедности Уједињених нација, 26. новембра 2008. године (S/PRST/2008/44), којим се поздравља даље ангажовање Европске уније на Косову. Између 9. децембра 2008. и 30. марта 2009. године, сви списи кривичних предмета које су поседовали Одељење правде и полиција УНМИК-а предати су ЕУЛЕКС-у.

III. ЖАЛБА

9. Жалилац се жали на УНМИК-ов наводни пропуст да ваљано истражи отмицу и вероватно убиство њеног супруга, брата и снахе. Жалилац се, у суштини, такође жали на страх, бол и патњу које је претрпела због ове ситуације.
10. Комисија је мишљења да се може сматрати да жалилац указује, тим редоследом, на повреду права на живот господе Слободана Вујачића и Луке Петрушића и гђе Радмиле Петрушић, загарантованог чланом 2 Европске конвенције о људским правима (у даљем тексту: ЕКЉП), као и на повреду свог права у смислу забране нечовечног и понижавајућег поступања, загарантованог чланом 3 ЕКЉП.

IV. ПРАВО

11. Пре него што почне да разматра меритум предмета, Комисија мора прво да одлучи да ли да прихвати предмет, узимајући у обзир критеријуме прихватљивости из чланова 1, 2 и 3 Уредбе УНМИК-а бр. 2006/12.

Наводно кршење члана 2 ЕКЉП

12. Жалилац се жали на недостатак адекватне кривичне истраге у вези са отмицом њеног супруга, брата и снахе.

13. У својим примедбама, СПГС не оспорава прихватљивост овог дела жалбе.
14. Комисија је мишљења да жалба везана за члан 2 ЕКЉП покреће озбиљна чињенична и правна питања, чије би разрешење требало да зависи од процене меритума. Према томе, Комисија закључује да овај део жалбе није очигледно неоснован у смислу члана 3.3 Уредбе УНМИК-а бр. 2006/12.
15. Нису установљени други разлози на основу којих би овај део жалбе био проглашен неприхватљивим.

Наводно кршење члана 3 ЕКЉП

16. Жалилац се жали на душевну бол и патњу које су јој проузроковане околностима везаним за отмицу њеног супруга, брата и снахе.
17. СПГС тврди да жалилац не износи изричите наводе да је одговор УНМИК-а на нестанак чланова њене породице проузроковао доживљени душевни бол и патњу. СПГС наводи да жалба не садржи никакве чињенице из којих би се могло закључити да је жалилац и сама била жртва нечовечног поступања које се приписује УНМИК-у. Стога је овај део жалбе очигледно неоснован.
18. Комисија сматра да су, упркос томе што жалилац није изнео изричите тврдње у том смислу, у жалби наведене релевантне чињенице које се тичу нестанка жаличевог супруга, брата и снахе, на којима може да се заснива наводно кршење права жалиоца сходно члану 3 ЕКЉП.
19. Комисија се позива на судску праксу Европског суда за људска права која се тиче питања да ли се чланови породице нестале особе могу сматрати жртвама поступања које је супротно члану 3 ЕКЉП којим се забрањује нечовечно поступање. Европски суд за људска права прихвата такву могућност, што зависи од постојања „нарочитих чинилаца који доводе до тога да патња коју преживљава [члан породице] добије димензију и одлике различите од емоционалне туге каква се може сматрати неизбежном код особа које су у сродству са жртвом озбиљног кршења људских права“. Суд даље сматра да „у пресудне елементе спадају непосредност крвног сродства, конкретне околности везане за породични однос, мера у којој је члан породице био сведок предметних догађаја, ангажованост члана породице у покушају да прикупи информације о несталој особи и начин на који су надлежни органи одговорили на такво распитивање“. Суд такође наглашава „да суштина те повреде не лежи толико у чињеници да је члан породице нестао, већ се односи на реакције и ставове надлежних органа на насталу ситуацију након што им је предочена“ (видети нпр. Европски суд за људска права (ЕСЉП) (Велико веће), *Чакићи против Турске*, бр. 23657/94, пресуда од 8. јула 1999, § 98, ЕКЉП, 1999-IV; ЕСЉП (Велико веће), *Кипар против Турске*, бр. 25781/94, пресуда од 10. маја 2001, § 156, ЕКЉП, 2001-IV; ЕСЉП, *Орхан против Турске*, бр. 25656/94, пресуда од 18. јуна 2002, § 358; ЕСЉП, *Базоркина против Русије*, бр. 69481/01, пресуда од 27. јула 2006, § 139; видети такође Саветодавна комисија за људска права (ХРАП), *Здравковић*, бр. 46/08, одлука од 17. априла 2009, § 41) и ХРАП, *Радисављевић*, бр. 156/09, одлука од 17. фебруара 2012, § 18).
20. Комисија сматра да жалилац може да се позове на кршење члана 3 ЕКЉП чак и ако не постоји изричита референца на конкретне поступке надлежних органа ангажованих у истрази јер и пасивност надлежних органа и недостатак информација

пружених жалиоцу могу да указују на нечовечно поступање надлежних органа према жалиоцу (видети случај *Младеновић*, бр. 99/09, одлука ХРАП од 11. августа 2011, § 22; случај *Петковић*, бр. 133/09, одлука ХРАП од 16. децембра 2011, § 20).

21. Комисија је мишљења да овај део жалбе покреће озбиљна чињенична и правна питања, чије би разрешење требало да зависи од процене меритума. Према томе, Комисија закључује да овај део жалбе није очигледно неоснован у смислу члана 3.3 Уредбе УНМИК-а бр. 2006/12 и одбацује приговор који је уложио СПГС.
22. Нису установљени други разлози на основу којих би овај део жалбе био проглашен неприхватљивим.

ИЗ ОВИХ РАЗЛОГА,

Комисија, једногласно,

ПРОГЛАШАВА ЖАЛБУ ПРИХВАТЉИВОМ.

Андреј АНТОНОВ
Извршни службеник

Марек НОВИЦКИ
Председавајући